

■■■ JESZENSZKY GÉZA ■

Jeszenszky Géza, az Antall-kormány külügyminisztere január 27-én Jugoszláviába látogat – közölték a hírműsorok. Természetesen rendhagyó érdeklődés követte a bejelentést, hiszen a szankciók teljesen elszigetelték Jugoszláviát a világtól. S egy ilyen magas szintű látogatra még mennyire hogy odafigyeltek az emberek.

Január 27-én 20 éves fennállását ünnepli az Újvidéki Színház – olvasom a lapokban. Ennek a hírnek persze nem volt olyan visszhangja, mint az előbbinek. Nem is lehetett. S nem is azért került most egymás mellé a két hír, hogy így esetleg az utóbbi jelentőségét növeljem, hanem egyszerűen azért, mert a két dátum megegyezik, a rendhagyó látogatás és a színház ünnepe egyazon napra esik. S ez viszont lehetővé teszi, hogy Jeszenszky Géza külügyminiszter úr belgrádi megbeszélései után részt vegyen az Újvidéki Színház ünnepén. Legnagyobb örömünkre részt is vett!

A színház bensőséges szép ünnepének azonban volt egy eléggé furcsa, mondhatnám talán, groteszk kis epizódja, amely, legalábbis az első pillanatban úgy látszott, beárnyékolhatta volna a felemelő hangulatot. Szerencsére nem ez történt.

A nem várt epizóddal kapcsolatban egyet-mást el kell mondanunk. Az előzményekről, a szervezésről van szó, merthogy a gondok sokaságával kellett megbirkóznunk a rendezvény zökkenőmentes lebonyolítása érdekében.

A díszelőadás utáni fogadás jelentette számunkra a legnagyobb problémát. Ugyanis anyagilag a színház sehogyan sem állt. S egy reprezentatív fogadás, amely mindenképpen velejárója az ilyen rangú, jelentőségű rendezvénynek, horribilis összegbe került. Segítségünkre, mint minden alkalommal, amikor bajban voltunk, a belgrádi magyar nagykövetség sietett. A követség illetékesei megnyugtattak, hogy minden rendben lesz, ne aggódjunk. S úgy is történt. Január 27-én, a kora délutáni órákban megjelent a követség minibusza a technikai személyzettel, és a színház kistermében a követség szakácsának az irányításával olyan gazdag, szemet kápráztató svédasztalt készítettek, amely mellett nem lehetett csak úgy elmenni!

Fellélegeztünk. A rangos vendégek, a színház leghűségesebb elkötelezettjei nem fognak csalódnunk. Ételkülönlegességekből csodálatosan „megkomponált” svédasztal várja őket!

A díszelőadásnak vége volt. A vendégek átvonultak a kisterembe. A protokoll szerint az üdvözlőbeszédet következtek. Jeszenszky Géza külügyminiszter úr szólott először. A kisterembe zsúfolódott vendégek

félkört alkottak a miniszter úr körül, maguk mögött eltakarva a gazdagon megterített asztalt.

Hosszúra sikeredtek a köszöntők. Csaknem egy órát vettek igénybe. Végül a színház nevében én következtem, hogy üdvözljem a magas rangú vendégeket, és megkérjem őket, hogy fáradjanak a falhoz állított hosszú svédasztalhoz.

S ekkor megfagyott az ereimben a vér! Egyszerűen nem akartam hinni a szememnek! Ugyanis ahogy a köszöntőbeszédeket hallgatok félköre kettévált, hogy utat engedjen a tekintélyes vendégeknek, olyan kép tárult a szemem elé, amelyet, azt hiszem, sohasem fogok elfelejteni. A csodálatos svédasztal minden volt, csak csodálatos nem! Úgy nézett ki, mint sáskajárás után a letarolt mező. Kenyérdarabkák, egyik-másik tányéron néhány szelet otffelejttet felvágott, árválkodó töltött tojás, gyűrött szalvéták!

Nem tudom, hogyan nézhettem ki, amint asztalhoz invitáló kézmozdulattal ott álltam vendégeink előtt, de azt tudom, hogy hirtelen nagyon furcsán éreztem magam. Mert arra igazán nem gondoltam, hogy amíg a protokolláris rész tart, addig a hátul levők szép csendben az est fénypontjának szánt ételkölteményekkel igyekeznek majd „ismerkedni”.

A világ nem dőlt össze. A vendégek megértő mosollyal fogadták a történeteket. S ha talán azt hittem, hogy ez a kis, igazán váratlan epizód esetleg kihat az ünnepi hangulatra, tévedtem. A körülmények, amelyek között élünk, mindent megmagyaráznak – igyekezett megnyugtatni egyik kollégám. Valószínűleg igaza is volt, hiszen végül is minden a helyére került, és akik ott voltak, egy bensőséges, szép ünnep hangulatát vitték, vihették magukkal. Jeszenszky Géza miniszter úr is, amikor elköszönt, megjegyezte: „Örülök, hogy itt lehettem ma este, hogy együtt lehettem önökkel. Szép este volt!”

Hét Nap, 2002. augusztus 21. 16.

